

Kapitola 2

JAK VZNIKAJÍ NEČISTOTY V ORGANISMU ČLOVĚKA A JAK OVLIVŇUJÍ JEHO ZDRAVÍ

KARMICKÉ ZNEČIŠTĚNÍ

*Nesud'te, abyste nebyli souzeni,
Nebo kterýmž soudem soudíte,
týmž budete souzeni,
a kterou mírou měříte,
bude vám zase odměřeno.*

Evangelium Sv. Matouše 7.1–3

Příčiny znečištění pole vědomí jsou složité a početné. Vyjmenujeme si ty hlavní, které zdraví člověka ovlivňují nejsilněji.

Nejdříve se podíváme, se zřetelem na různé literární prameny, co všechno obsahuje pojem „karmy“.

Karma je přírodní zákon, v souladu s nímž každé jednání v materiálním světě, ať dobré nebo špatné, má určité následky, které stále ve větší míře vtahují jednajícího do hmotné existence a kola zrození a smrti („zdroj věčné slasti“).*

Karma jsou činy v hmotném světě, konané s cílem získání plodů těchto činů a jejich následků (Šrimad-Bhagavan).

Karma (sanskrtsky *nijati*, *smaja*; tibetsky *sngon-las*) je jednání, čin – základní termín buddhistické koncepce vazby mezi příčinou a následkem, v souladu s nímž špatné jednání má za následek špatné plody a naopak. Souhrn všech dobrých a špatných činů, vykonaných v předchozích existencích, utváří osud člověka v tomto zrození (Atlas tibetské medicíny).

Karma je děj, čin, zákon vazby mezi příčinou a následkem, v souladu s nímž se tvoří osud člověka jako výsledek jeho dobrých a špatných činů, úmyslů a tendencí („Láska a srdce donekonečna“).

Ze všeho právě uvedeného je zřejmé, že „*karma*“ má význam vazby mezi příčinou a následkem, podle které naše současná existence a zdraví jsou určovány našimi předchozími úmysly a činy a naše budoucí existence a zdraví jsou přímo závislé na našich současných úmyslech a činech.

Teď se podíváme, jaké mohou být druhy karmy. Z velkého počtu různých druhů pojednáme o karmě individuální a karmě předků.

---

* viz **Karma 1-3**: A. Svijaš, Eugenika 2000-2001

Individuální karma

Tuto karmu můžeme ještě rozdělit na karmu získanou v minulých životech a karmu danou životem současným. Patandžalího Jógasútry klasifikují individuální karmu v závislosti na zkušenosti získané v průběhu života. V souvislosti s tím dělí individuální karmu na černou, bílou-černou, bílou a ani bílou, ani černou.

Černá karma je nejhorší ze všech čtyř. Je získaná v průběhu nemravného, zločinného života. Pomlouvání, egoistické intriky konané s cílem narušit plodů cizí práce, ponižování ostatních, příkoří, zlodějina – to vše tvoří „vnější“ černou karmu. „Vnitřní“ černá karma vytvářená myšlením zahrnuje takové stavy ducha jako skepticismus, který nevede k poznání, nevíru, vědomé setrvání v nevědomosti, závist apod.

Bílá karma je výsledkem dobrých činů vytvářejících specifické energeticko-informační uzlíčky v auře člověka, vyvolané zvýšenou intenzitou prožívání.

Bílo-černá karma se tvoří hromaděním dobrých i špatných činů, vykonaných vzhledem k ostatním.

Ani bílá, ani černá karma je karma putujících poustevníků, kteří pobývají ve svém posledním tělesném vtělení.

Karma předků

Ve starodávném tibetském díle *Bajdurjaonbo* („Modrý beryl“) jsou důležité úvahy na téma Formování těla začíná v okamžiku vzniku embrya jako důsledek spojení vajíčka matky a otcovy spermie a současného spojení matčiny „krve“ s *vědomím* bloudícím v bardó.

Vědomí pužené karmou a nevěděním (vázaností na vesmírnou existenci) neviditelně vstupuje v okamžiku spojení spermie s „krví“ do těla matky a oduševňuje složky, které se spojily... Přitom *musí karma nesoucí vědomí budoucí bytostí odpovídat karmě jeho rodičů*.

Samo *vědomí*, které oduševňuje embryo, nemá pocit vlastního pohlaví a není závislé na předchozím vtělení. Toto uvědomění vzniká v průběhu vývoje embrya v matce. Jestliže se následkem karmických vlivů má narodit chlapec, pak *vědomí pociťuje nepřítel k otci* a lásku k matce, *ztotožňuje se s otcovým semenem a stává se vědomím muže*. V opačném případě *vědomí pociťuje averzi k matce* a lásku k otci a *ztotožňuje se přitom s matčinou „krví“*.

Tento citát můžeme vyložit takto: jestliže se má narodit chlapec, pak ve větší míře dědí „karmické dluhy“ v otcovské linii (tím je také daná averze) než v linii matky (láska k matce).

Podívejme se teď, jaký má karma vliv na osud člověka a na jeho zdraví.

Patandžalího Jógasútry se o tom vyjadřují tak, že nahromaděná karma určuje tři nejdůležitější ukazatele budoucího života: *způsob zrození, trvání života a druh zkušenosti*. Na základě toho se každý člověk narodí v takové zemi, městě, rodině a fyzickém těle, které si svými předchozími životy „zasloužil“. Trvání jeho života bude takové, jaké si „zasloužil“ ve svých předchozích životech, a životní situace, bolesti, způsob existence atd. budou takovými, jaké si ve svých předchozích životech „vypracoval“.

Teď si rozebereme, jaký má druh karmy vliv na náš život.

Vliv získané karmy na člověka v tomto životě

Jako příklad tohoto jevu uvedeme citát z knihy Raymonda A. Moodyho *Život před životem*:

Žena, kterou nazveme Sabrina, se bála ohně. Bála se ho tak, že nebyla schopná ani škrtnout zápalkou, aniž by dostala hysterický záchvat. Nebyla schopná sedět u ohně a ohřívát se, nemohla vejít do restaurace, kde byly na stolech hořící svíčky. Dokonce i když přišla na léčbu, bylo pro ni obtížné hovořit o ohni bez paniky.

Léčit se regresní terapií se rozhodla poté, co se jí stala nemilá příhoda na univerzitní přednášce o americké poezii. Při přednášce týkající se počátků náboženství v Americe se vyučující zmínil také o procesech s „čarodějnicemi“ v Salemu. Odehrálo se to v době masových hysterií v Americe. Oběťmi byly ženy obviněné z čarodějnictví. Mučili je a nekolik jich i upálili.*

Sabrinu se vyprávění hluboce dotklo. Snažila se uklidnit, ale ořes byl tak silný, že musela opustit posluchárnu. Brzy poté požádala o pomoc regresního psychoterapeuta s myšlenkou, že by se jí mohlo podařit odkrýt příčinu svých problémů nahlédnutím do některého z předchozích životů. V hypnóze ji terapeut vrátil do posledního dne jednoho z jejích předcházejících životů.

Viděla jsem se velice zřetelně. Byla jsem mladá dívka – bylo mi právě asi čtrnáct let, když jsem se viděla někde ve Francii, jak stojím přivázaná ke kůlu. Kolem mne byl dav lidí, kteří křičeli a užívali si to. Pochopila jsem, že lidé jsou na takovou podívanou zvyklí, že to pro ně není nic nového. Zaslala jsem. Cítila jsem sice, že povolit provazy, kterými jsem byla přivázaná, není možné, ale přesto jsem se o to snažila. Bylo mi také jasně, proč mne upalují. Bylinkářka, kterou obvinili

---

* viz *Vstupte do minulých i budoucích životů*: Joe H. Slate, Eugenika 2013

z čarodějnictví, mi dala lék, který mi způsobil potrat. Mne neupalovali proto, že bych byla čarodějnice, ale proto, že jsem lék dostala od čarodějnice a soud rozhodl, že jsem ve spojení s ďáblem.

O dítě jsem přijít nechtěla. Soudcům jsem vysvětlila, že lék jsem si vzala proto, že jsem byla nemocná. Neuvěřili mi, a tak jsem tady teď čekala, až mne upálí za něco, co jsem ani neměla v úmyslu udělat. Viděla jsem, jak blednu, když katovi pacholci začali zapalovat kupy roští, naskládaného kolem mne. Křičela jsem a dusila jsem se kouřem. Cítila jsem, jak mi žár ohně stoupá po nohách a spaluje kůži. Kéž bych byla zemřela rychle! Bolest se šířila po celém těle, chytly mi šaty, vlasy a kouř mě jako kyselina páлил v krku. Zemřela jsem, teprve když jsem si vytrpěla všechna tato muka.

Zní to podivně vzhledem ke všemu prožitému utrpení, ale regrese Sabrině pomohla. Teď už měla pocit, že ví, odkud se bere onen nevládnutelný strach, kdykoliv byla poblíž nějakého ohně. Noční můry, které jí do té doby neustále pronásledovaly, ustaly. Oheň jí sice ještě nijak nepřitahuje, ale také už od něho neutíká. Může navštívit restauraci osvětlenou svíčkami a také jí už viděli, jak sedí se svým přítelem u ohničku.

Jiný odborník na regresní psychoterapii mi laskavě poskytl historii jiného případu. Jednalo se o případ Anděly, která každou práci, kterou začala, v polovině přerušila, protože jí přepadl strach, že to stejně k ničemu nepovede. Ať začala jakoukoliv práci, za chvíli věděla, že ji nebude schopna dokončit.

Týkalo se to všeho – napsání dopisu, opravy domu, nebo změny pracovního místa. Skoro nic nebyla schopná dokončit. Měla trvalý strach, že s ní nebudou spokojeni. V poslední době se situace ještě zhoršila. V zaměstnání, kde pracovala jako stevardka, začínala pociťovat neklid už v okamžiku, kdy po startu letadla začala cestujícím nabízet pití. Protože jí tyto stavy začaly vadit ve výkonu zaměstnání, rozhodla se hledat pomoc v regresní terapii.

Anděla je nevysoká, pružná blondýnka s pocitem vlastní důstojnosti. Její život probíhal v plném protikladu k tomu, co se objevilo v regresi. Jakmile byla uvedena do hypnotického transu, zjistila, že je rozjařeným gladiátorem. Svou regresi popsala takto:

Hned jsem cítila, že jsem silný muž. Podívala jsem se na své tělo a zjistila jsem, že mám na sobě brnění, v ruce meč a odrážím různé údery a výpady. Vedle mne stál instruktor, který mi říkal, co mám dělat, abych zvládla techniku zbraně.

Pak jsem se ocitla ve špinavé aréně, kde mne učili, jak zabíjet lidi. Byla jsem římským gladiátorem. Soudě podle toho, jak se mnou jedna-

li, jsem nebyla obyčejným gladiátorem. Ostatní řadoví vojáci trénovali ve skupinách. Já jsem měla svého vlastního trenéra. V dalším průběhu děje jsem viděla, že dokonce jím u samostatného stolu, odděleně od ostatních gladiátorů. I jídlo na mém stole bylo jiné, lepší.

Potom jsem viděla, jak mne vozí ulicemi města. Lidé se tlačili podél cest, aby na mne mohli alespoň krátce pohlédnout. Byla jsem sportovním idolem a lidé pokládali za štěstí, jestliže mne mohli spatřit. Byla jsem na to velice pyšná. Pak přišel poslední den mého života.

Viděla jsem se trochu z boku. Měla jsem tak trochu dojem, jako když se dívám na televizi. Ležela jsem ve špinavé aréně a kolem burácel a jásal dav. Byla jsem zraněná, z rány na boku mi tekla krev. Naklonil se ke mně gladiátor, který zvítězil. Držel meč nad mou hlavou a ptal se publika, zda mne má zabít, nebo mi darovat život. Nejstrašnější bylo, když jsem si uvědomila, že si dav přeje mou smrt. Uvědomila jsem si, že jsem byla idolem jen proto, že jsem byla schopná pobavit je trochu víc než ostatní gladiátoři. Můj život pro ně nic neznamenal. Ted' se postavili proti mně a oslavovali mou smrt, jako bych byla nějaký průměrný gladiátor „nižší kategorie“.

Po regresi Anděla vyprávěla, že okamžik své porážky prožívala jako největší ponížení. Kromě toho si všimla, že když v aréně umírala, zařekla se, že se už nikdy nesmí dostat do situace, ve které by ji mohl někdo veřejně ponižít. Anděla je přesvědčená, že právě tento život, kdy byla gladiátorem, byl příčinou jejího strachu. Kdykoliv se dostala na veřejné prostranství, nebo kdykoliv si na něco takového jen pomyslíla, objevil se hluboce zakořeněný strach z ponížení a Anděla se uzavřela do sebe.

Lékař, který Andělu léčil, tvrdí, že je to jeden z případů rychlé změny situace. Už po pěti sezeních regresní terapie se z Anděly stal nový člověk prakticky bez jakékoliv bázně. Už nepocítovala, že by ji něco neustále brzdilo. Znovu pro sebe začala objevovat svět.

Mne na tomto případě fascinuje toto: Anděla měla z neúspěchu strach v tomto životě a tradiční psychoterapie by nikdy nepřišla na to, že příčina jejího problémů je v minulém životě (respektive v tom, co ona za minulý život pokládá). Pro ni byla regresní psychoterapie sondou do podvědomí, která zjistila, co je tam ukryto. Bez ní by se se svými problémy potýkala léta a velice pravděpodobně by je nikdy nevyřešila.

Danlet Dree Miller použila terapie minulými životy k tomu, aby našla příčinu vlastní artrózy. Podařilo se jí zjistit toto:

V průběhu regrese jsem si uvědomila, že jsem lékařem (mužem), žijícím v 16. století v Itálii. Léčila jsem tehdy osmiletou holčičku, která si

zlomila obě ruce v lokti. Bylo třeba dát kosti znovu do správné polohy. Rychle jsem otočila dětskou rukou tak, že se kosti dřely jedna o druhou – holčička vykřikla bolestí a já jsem si byla vědoma toho, že jsem jí bolest způsobila schválně. Bylo mi z toho najednou smutně a styděla jsem se. Nelíbilo se mi, že jsem byla tak krutá. Styděla jsem se u vědomí toho, že já, dobrý lékař, který má rád děti jsem jednala tak krutě. Bylo mi záhadou, proč jsem se tak chovala. Jak regrese pokračovala, dozvěděla jsem se, že jsem byla nešťastně ženatá, že má žena si nepřála mít děti a i jen myšlenka na větší rodinu jí byla velice nepřijemná. Tak byl můj rodinný život pln zloby a hořkosti a tyto pocity jsem přenášela na své pacienty. Má žena zemřela ve středních letech. Cítil jsem tehdy, že mi z duše spadl kámen. Mohla jsem žít podle své libosti. Ale v té době jsem již trpěla artritidou, a protože jsem se nemohla dobře pohybovat, nemohla jsem ani vykonávat lékařskou praxi, a tak jsem odjela na vesnici, kde jsem v poklidu žila v malém domku a pečovala jsem o svou zahrádku.

Již jako stařec jsem se spřátelila s malou světlou holčičkou ze sousedství. Občas za mnou přicházela a pracovali jsme společně na zahrádce. Lpěla jsem na ní celým svým srdcem. Bylo jí pět nebo šest let, když přišla doba mé smrti. Před smrtí mi přinesla kytičku květů a políbila mne na tvář. Vypadalo to, jako že ví, že umírám, a mou smrt brala jako něco zcela přirozeného. Když můj duch opustil tělo, viděla jsem, že holčička běží pro dospělé. Vybavila jsem si celý svůj uplynulý život a uvědomila jsem si, že jsem zneužívala svých lékařských vědomostí. Byla jsem to já, kdo dovolil, aby větší část mého života proběhla v hořkosti a zlobě. Uvědomila jsem si i to, že i když jsem se časem této zloby zbavila, bylo to málo. Svě ženě jsem neodpustila. Po její smrti jsem pocítila jen ulehčení.

Pak se jí vybavila epizoda z života, kdy byla mnichem v mužském klášteře:

V regresi jsem se dostala do další své existence, která byla také spojena s artrózou. V tomto případě jsem byla mnichem, vedla jsem klášterní asketický život a pracovala jsem na zahradě. Měla jsem trvalý pocit, že ostatní mniši myslí pořád jen na to, jak by mi ublížili. Stěžovala jsem si na ně, kárala jsem je, a dokonce jsem jim i vyčítala, že si přestali vážit Boha. V tomto životě byla mou charakteristickou vlastností nespokojenost s ostatními a hádavost. Nakonec jsem byla starým, nazlobeným, jednookým mnichem. Mladí mniši se mi za zády posmívali. Čím více jsem si stěžovala, tím víc mnou pohrdali. Byla jsem pak ještě popuzenější a začala jsem si stěžovat přímo Bohu na nedostatky, které

jsem u ostatních pozorovala. Několik posledních let jsem ze své cely vůbec nevycházela. Mé tělo bylo zmučené bolestmi, studená vlhkost cely mé strádání jen zvětšovala. Zemřela jsem v mukách a osamocená, nikdo mne nepolitoval.

Co mohly tyto dva životy pro Dree znamenat ve vztahu k léčení artritidy? Regrese vyjevila, že zlost, uraženost, nepřijímání ostatních, neústupnost a zneužívání vědomostí jsou faktory, aktivní v jejím dnešním životě. Také si uvědomila, že její manželkou v prvním životě byl její zemřelý muž. Ani on si nepřál mít děti.

„Skoro bych chtěla říci, že mé vyléčení bylo zázračné, že jsem se od okamžiku regrese změnila a žiji teď v blaženosti. Ale kdybych to takhle formulovala, neřekla bych všechno, co se k celé záležitosti pojí.“

O své regresi Dree napsala:

Má artróza nezmizela docela. Zdá se, že se zesiluje v obdobích, kdy jsem zlá, netrpělivá, podrážděná nebo nesmiřitelná. Bolest je tu jako memento. Když se zastavím a vnímám její napomenutí, bolest rychle zmizí.

Byla jsem skutečně v 16. století lékařem v Itálii a osamoceným, popudlivým mnichem v klášteře? Nevím. Vím jen, že tyto věci podstatně ovlivnily můj pohled na život a způsob života, můj pohled na ostatní lidi i na sebe samu... Žiji teď smířená a s láskou, snažím se být trpělivá a citlivá, učím se odpuštět sama sobě, když něco z toho poruším.“

Uvedme jiný příklad vlivu karmy na současný život.

Nikdy se mi nic nedařilo. Snažil jsem se, ale ať šlo o cokoli, výsledek nikdy za nic nestál. Nikdy jsem si nebyl schopen vydělat nějaké slušnější peníze. Tam, kde jiní vydělávali dobře, dostal jsem jen pár korun a nepodařilo se mi něco vyhrát ani v žádné loterii.

Mé první manželství nebylo šťastné. Oženil jsem se podruhé.

Má druhá žena měla velice slušné sourozence. Ale zničehonic začaly mezi všemi rodinnými příslušníky rozmišky, všeobecné vzájemné nepochopení... Začal jsem o tom všem přemýšlet. Vybavil jsem si celých pětadvacet let svého života, analyzoval jsem je a přišel jsem na hroznou věc. Nejenže jsem smolař, ale přináším smůlu i ostatním. Posudte sami: než jsem se narodil, měli se otec s matkou dobře, otec měl dobrou práci i výdělek. Když jsem se narodil, dal se otec na pití a o práci přišel. Matka se s ním rozvedla. Začali jsme mít nedostatek. Matka se podruhé vdala a vzala si hodného, dobře zajištěného muže. Ale ten ji brzo opustil a odešel k jiné ženě. Ve škole jsem chodil do třídy s nehorším prospěchem. Když ve škole udělali reorganizaci, dostal jsem se do nejlepší a nejprátelštější třídy – ale třída se velice rychle změnila na partu zá-

školáků a egoistů a všechna přátelství pominula. Na vojně jsem se dostal do vzorné roty. Během půl roku se tato rota dostala mezi nejhorší.

Po skončení vojny jsem nastoupil jako řidič do garáží. Plat se mi prakticky nehýbal, auta pro nedostatek náhradních dílů skoro pořád stála. Všichni z toho byli nervózní, objevoval se neklid. Dal jsem tam výpověď a ani ne za čtrnáct dní tam zvedli platy na trojnásobek, podnik získal prostředky, auta zas začala jezdit – ale moje místo bylo už obsazené. Jeden známý mi dohodil místo u jednoho malého podniku. To místo jsem přijal, ale ... produkce začala klesat a výdělky také. Na příčinu všech těch neúspěchů jsem nebyl schopen přijít, všechno se dělo jaksi samo od sebe. To, co jsem teď uvedl, je asi tak jedna desetina toho, co všechno se skutečně stalo. Kdykoliv jsem se objevil, šel mi neúspěch v patách.

Ukázali jsme si několik případů vlivu karmy nahromaděné v minulých životech na život současný. Z příkladů je vidět, že nahromadění karmy se může projevit nejrůznějším způsobem: neodůvodněným strachem z ohně, nedůvěrou v sebe sama, bezdůvodným strachem z veřejnosti, náhlým výskytem artrózy nebo životním neúspěchem. Jestliže se ve svém vlastním životě setkáváte s něčím podobným, je také velice pravděpodobné, že příčinou vašich potíží je karma, kterou jste si nahromádili v předchozích životech.

Vliv nahromaděné karmy na současný život člověka

Jak je psáno v Patandžalího Jógasútrách, může člověk v průběhu života hromadit karmu černou, bílo-černou, bílou nebo ani bílou, ani černou. V závislosti na tom, jakou karmu si člověk nahromadil, se utvářejí jeho další zrození, délka života a životní zkušenosti.

Uvedené příklady to pěkně ilustrují.

Sabrina se, i když ne úmyslně, dopustila nejtěžšího hříchu – přerušila život ještě nenarozeného dítěte. Hrozná, dlouhá muka, která prožíval plod, když při potratu umíral: intoxikace, předčasný porod, boj o život v životu nepříznivém prostředí, v prostředí, ve kterém ještě nebyl schopen existovat, pocit ztracenosti a smrti bez ohledu na síly, vynaložené na boj. Byla to hrůza a bolest, roztažená v čase. Tak si Sabrina hromadila tu nejhorší, černou karmu. To se pak rychle projevilo na dalším trvání jejího života a na typu její zkušenosti. Musela odpovídajícím způsobem zaplatit – krátkou dobou vlastního života a krutostí prožitých předsmrtných muk.

Viděla jsem se velice zřetelně (plod začal prožívat intoxikaci). Byla jsem mladá dívka – bylo mi právě čtrnáct let (porovnejte si to se stá-

řím plodu), *když jsem se viděla někde ve Francii, jak stojím přivázaná ke kůlu* (plod by také rád unikl, ale byl připoután pupeční šňůrou k matce). *Byla jsem zděšena. Cítila jsem sice, že není možné povolit provazy, kterými jsem přivázaná, ale přesto jsem se o to snažila* (plod se také nemohl v žádném případě odpoutat od placenty, která pro něho znamenala život, ale přesto se snažil). *Křičela jsem a dusila jsem se kouřem* (předčasně porozený plod byl v obdobné situaci, také nebyl schopen samostatně dýchat). *Cítila jsem, jak mi žár ohně stoupá po nohách a spaluje mi kůži. Bolest se šířila po celém těle, chytli mi šaty, vlasy a kouř mě jako kyselina pálil v krku* (potracený plod, který se dostal do prostředí pro něj nepříznivého, také pociťoval kůži bolest právě tak, jako když otevřenými ústy přijímal vzduch, který byl pro něho v tu dobu ještě jedovatý). Zemřela jsem teprve, když jsem si vytrpěla všechna tato muka. (Právě tak jako plod předtím).

V tomto případě je charakteristická i taková podrobnost jako smrt z rukou lidí. Potrat je násilí, na které jsme si zvykli, násilí na bezbranném tvorovi. Svým egoistickým myšlením rozhodujeme, zda má žít, nebo ne. Rubem tohoto procesu je Sabrinina smrt. Lidé nejprve rozhodli, že je nutné dopustit se násilí, a pak se ho obvyklým způsobem dopustili. Všechno, co se stalo s plodem, proběhlo v jiném měřítku s jeho matkou – zbytečná a krutá smrt.

Anděla bavila dav, když v aréně zabíjela lidi, kteří byli slabší než ona sama. Zbavení života doprovázela ponižováním svých obětí, protože to dělalo davu dobře. Měla pocit, že je něco víc než ostatní, a byla na to hrdá. Nutilo ji to podporovat její obraz gladiátora – silného, nemilosrdného, zabíjejícího pro zábavu davu. Výsledkem bylo nahromadění černé karmy, která se projevuje rychle. Trest byl stejný – prožila si veřejné ponižení jako průměrný gladiátor.

V případě Danlet neodpuštěná zloba a hoře spolu s pocitem nezávislého neštěstí a neustálé reptání byly také příčinou hromadění černé karmy. Na druhé straně ale lékařská praxe a služba Bohu, které byly hromaděním bílé karmy, situaci trochu vylepšily. Výsledkem pak byla černo-bílá karma, s převahou černé, což způsobilo strádání, vyvolané artrózou. Strádání, která způsobil lidem kolem sebe i svým pacientům svou zlobou a urážlivostí, ho dovedly k mništví ve vlhké cele, kde onemocněl artrózou.

Všechno proběhlo tak, jak to v Patandžalího Jógasútrách popisuje – karma určila způsob příštího zrození, trvání života i druh životní zkušenosti.